

dreng i fængsel, til han fylder 35 år, for det vil være konsekvensen?

Er det nu hensigtsmæssigt? Kunne vi måske ikke redde ham ved at nøjes med en noget kortere fængselsstraf og så sige: Du skal være klar over, at næste gang falder fars hammer. Er det formålstjenligt at sætte en 17-årig ind 13 eller 15 år, fordi han har begået indbrud og kun indbrud? Nej, det er for firkantet, synes jeg.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

SF afviser forslaget. Hr. Helge Adam Møller beskrev det jo så klart: Det er et meget, meget firkantet forslag, hvor vi får mindelser om de straffe, som man jo bl.a. giver i USA på 2-3 gange livstid.

Det er også en ophævelse af et hævdvundet princip, som vi har haft, også før straffeloven fra 1930 tror jeg, og vi ser ikke nogen konkret grund til, at man skal gøre op med det princip.

Og så synes jeg i og for sig også, det kunne være interessant at høre, om hr. Tom Behnke ikke er enig med mig i, at vi retspolitikere mangler grundlæggende viden om, hvad der er fakta. Den viden, som vi får, kommer som regel fra avisartikler, hvor der er en journalist, der bliver forarget over en konkret situation, en konkret domsafsigelse. Jeg kan ikke huske en samlet oversigt eller en samlet videnskabelig afhandling, der viser brugen af straf i forbindelse med et eller flere biltyverier. Det er min holdning, min overbevisning, at det eksempel, som hr. Tom Behnke har, hvor tyveriet af 30 biler og 3 biler giver samme straf, ikke er rigtigt. Men det kan vi jo bare ikke få afklaret, fordi vi mangler den videnskabelige afhandling, der viser det. Så jeg vil høre, om hr. Tom Behnke ikke er enig i det.

Ser man på den opgørelse over – jeg tror, det er Flemming Balvig, der har lavet den – hvor mange unge der bures ind i Danmark sammenlignet med stort set samtlige europæiske lande, viser det sig jo, at Danmark ligger på en flot andenplads, når det handler om at bure flest folk inde. Nr. 1 er Grækenland. Langt de fleste andre lande ligger betydeligt under os. Det viser i hvert fald, at den retspraksis, som vi har i Danmark, ikke er specielt blødsøden.

Og så har jeg et konkret spørgsmål herudover til forståelsen af bemærkningerne til beslutningsforslaget. På side 3, anden spalte midtpå,

lægger hr. Tom Behnke nærmest op til, uanset at der foreligger tilståelse på nogle områder eller at politiet har løftet bevisbyrden i nogle tilfælde, at det er et problem, at politiet beslutter sig for at undlade at føre sager, hvor politiet ikke kan løfte bevisbyrden, eventuelt undlader at foretage efterforskning, når det er en situation, hvor den pågældende kan dømmes for nogle forhold. Der vil jeg godt høre, om hr. Tom Behnke er uenig i den vurdering, som den enkelte politimand, den enkelte efterforskningskriminalassistent beslutter sig for at træffe, når han står med en lang række forskellige sager, der er uafklarede, og hvor han i hvert fald kan få den pågældende til domsafsigelse.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg tror, de fleste i denne sal synes, at hr. Tom Behnke overdriver noget, men det giver jo en god diskussion.

Fru Anne Baastrup efterlyste videnskab. Vil fru Anne Baastrup turde afkræfte, at jeg i årevis har haft følgende oplevelser, der finder sted hver dag i retssalene: Man udarbejder en begæring til retten, hvor man beskriver de 100 indbrud, som man sigter den pågældende for. Så gennemgår man indbrud for indbrud, og så siger han som regel ja, og så pludselig siger han nej. O.k., siger vi, vi frafalder tiltalen. Og så når vi lidt længere ned. Han siger nej igen. De 100 indbrud er så nået ned på 80, og så får man dem fremmet til dom, og hvorfor gør man det? Det gør man, fordi man ved, han får det samme.

Det behøver vi såmænd ikke videnskab til at vise. Jeg kan anbefale fru Anne Baastrup bare at aflægge et besøg i retten. Det hedder procesøkonomi, fordi der er ingen grund til at spille nogens tid, når vi ved, at det giver den samme straf.

Vil fru Anne Baastrup turde afkræfte, at det er min erfaring som ansat i systemet?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Fru Birthe Rønn Hornbech har stort set svaret på det, for det er nemlig sådan, det hænger sammen.

I forhold til den måde, det er formuleret på, er den sidste halvdel af sætningen – det er rigtig nok – taget med, fordi det også er en del af virkeligheden, men ikke nødvendigvis, fordi vi har noget imod den del af virkeligheden. O.k.?